

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἑξάμηνος > 4,50
Τριμήνος > 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος > 5,50
Τριμήνος > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Αὐγούστου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 39

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

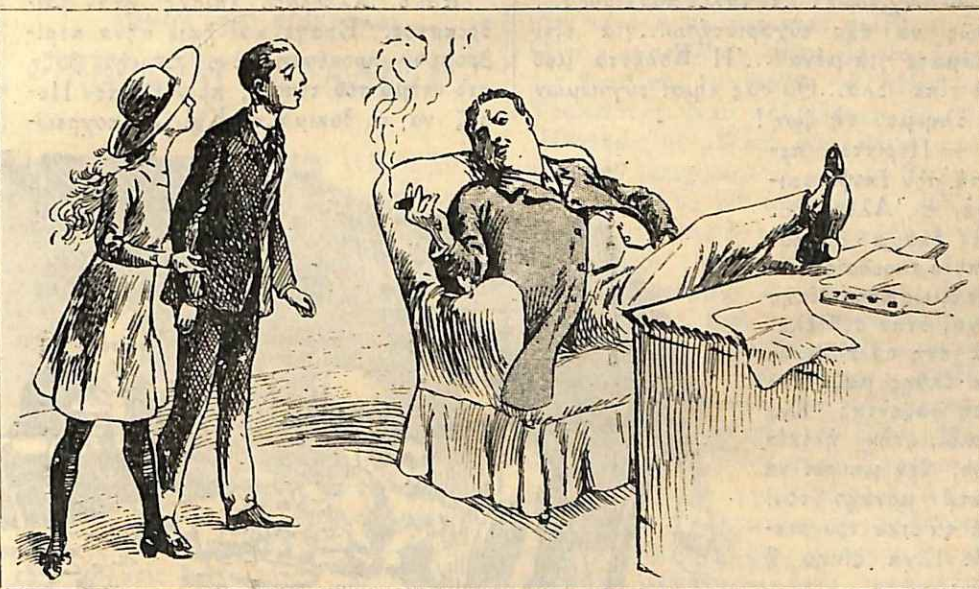
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

—Μὲ ποῖόν;

—Μὲ τοὺς μαύρους τοῦ κυρίου Ἀλ-
βαράδο.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐπίστευε τώρα ταύ-
τιά του· καὶ ἡ Κολέττα ἀναγκάσθηκε
νὰ τοῦ διηγηθῇ μὲ τὴ σειρά ὅλα ὅσα
συνέβησαν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔλαβε
τὸ γράμμα τοῦ στὴ φαζέντα. Ἡ διή-
γησις αὐτὴ ἐφαίνετο στὸν μικρὸ φυλα-
κισμένον τόσο φανταστικὴ, τόσο παρά-
ξενη, τόσο ἀπίστευτη, ὥστε κάθε τόσο
τσιμποῦσε τὸ χέρι του ἢ ἄγγιζε τὴν
Κολέττα, γιὰ νὰ βεβαιώνεται ὅτι ἦταν
ἐξυπνος. Ἐπιτέλους ἐπειθῆτο ὅτι ὅλ'
αὐτὰ δὲν ἦταν ὄνειρο καὶ ὅτι πραγματι-
κῶς εἶχε μπροστά του τὴν Κολέττα,
τὴν ἴδια, ὁλοζώντανη. Καὶ τότε τὸν
ἐπίασε μιὰ χαρὰ ἀπερίγραπτη.

—Ὡστε μπορῶ νὰ βγῶ τῶρ' ἀπὸ δῶ!
ἐφώνασε· δὲν θὰ καταντῆσω ὅλως διόλου

«Καλῶς τον!.. Χοίρω πὸλύ ποῦ σὲ ξαναβλέπω...» (Σελ. 310, στ. α'.)

τρελλός... δὲν θὰ πεθάνω μέσα στοὺς
τέσσερους τοίχους τῆς φρικτῆς αὐτῆς
φυλακῆς!..

—Ὅχι βέβαια! ἀποκρίθηκε ἡ Κο-
λέττα. Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆς, ἔλα
μαζί μου· θὰ ἰδῆς ὅτι εἶσαι ἐλεύθερος.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ
τὸ ξαναποῦν. Σηκώθηκε ἀμέσως ὀρ-
θιος καὶ ρώτησε τὴν μικρὴ του φίλη:

—Καὶ ποῦ θὰ μὲ πᾶς;

—Στὸν κ. διευθυντή.

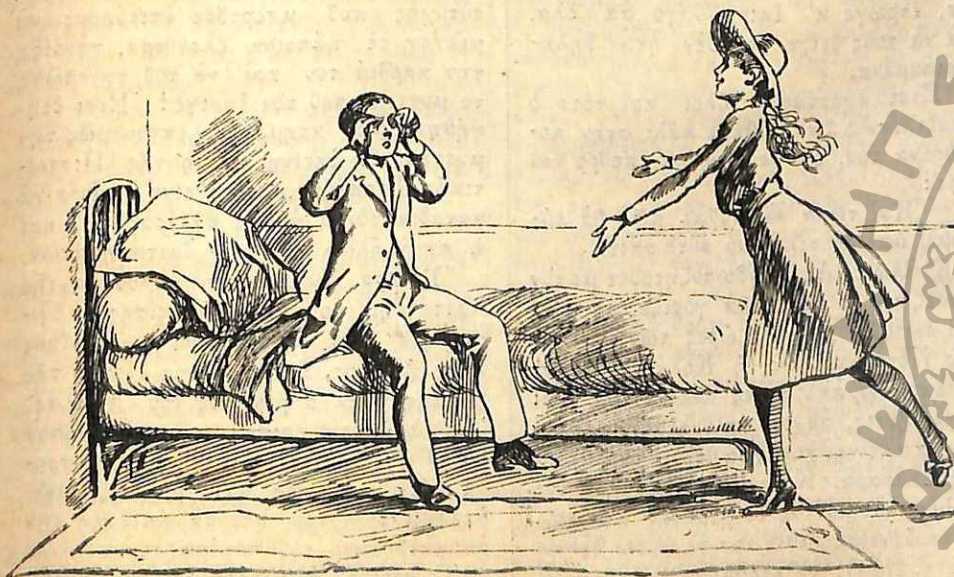
Ὁ φυλακισμένος ἀνατρίχιασε καὶ
ὀπισθοχώρησε.

—ὦ, ἔκαμε, θὰ μὲ στείλῃ στὸ
ν τ ο ῦ ς !

—Μὴ φοβάσκι! ἀποκρίθηκε ἡ Κο-
λέττα, ἐνῶ τὸν ἐπίανε ἀπὸ τὸ χέρι· ὁ
μπαμπᾶς μὲ τοὺς μαύρους τοῦ εἶν'
ἐδῶ, θὰ ἰδῆς!

Βγῆκαν ἀπὸ τὸ κελί. Ὁ Ἑρρίκος
ἐδοκίμασε ἕνα πολὺ ἡδονικὸ συναίσθημα,
βλέπων τὴν τρομερὴ ἐκείνη πόρτα, τὴ
γεμάτη σύρτες καὶ κλειδαριές, νανοί-
γεται μπροστά του μ' ἕνα σπρώξιμο.
Περπατοῦσε μόνος κ' ἐλεύθερος στὸ
διάδρομο. Καὶ ἡ θεὰ τῶν μαύρων, ποῦ
φύλαγαν ἀπέξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ
κ. διευθυντοῦ, τὸν καθυσχάλασε εἰς τὴν
ἐντέλεια.

Ὅταν τὰ παιδιὰ μπῆκαν εἰς ἐκεῖνο
τὸ δωμάτιο, ὁ Βραζιλιανὸς μπαμπᾶς
τῆς Κολέττας ἀποτελείωνε τὸ κάπνισμα

«Ἐσὺ!.. ἐσὺ ἐδῶ!.. Ἀδύνατο!» (Σελ. 303, στ. ε'.)

του πούρου του, κυττάζων ευχαριστή-
μένος ένα τραπέζι, που οι υπηρέται του
είχαν στήσει εκεί στη μέση και το εφόρ-
τωναν τώρα με διάφορα φαγιά, όρεκτι-
κώτατα.

Γύρισε γελαστός προς τον μικρό ήθο-
ποιό και, τείνων τη γερούκλα του, με
τη μεγαλύτερη ήρεμιά, του είπε:

— Καλώς τον!... Χαίρω πολύ που σε
ξαναβλέπω. Πώς τα πέρασες; λοιπόν,
από τον καιρό που χωριστήκαμε στη
«Γαλλία»;

Ο Έρρίκος άρπαξε έκείνο το χέρι,
το έσφιξε δυνατά και το ετράνταξε, για
να δείξει όλη του την ευγνωμοσύνη, ενώ
με μεγάλη συγκίνηση, έτραυλίσσε:

— «Αχ, κύριε!... τί καλώς που είσθε!...
Πώς να σας ευχαριστήσω... για ό,τι
έκάματε για μένα!...» Η Κολέττα μού
τά είπε όλα... Θα σας είμαι ευγνώμων
ς' όλη μου τη ζωή!

— Περιττό, πε-
ριτό, τον έκοψε φαι-
δρά ο Άλβαράδο.
Δεν έκαμα δα και
τίποτε σπουδαίο. Εί-
δες όμως πόσο δίκιο
είχα, όταν σου έλε-
γα στη «Γαλλία»,
να έλθης μαζί μας
στη φαζέντα; Ένα
παιδί, στην ηλικία
σου, δεν μπορεί να
πετά μονάχο του,
με τα δικά του φτε-
ρά. Είχα δίκιο ή
όχι;

— Ναι, βέβαια,
αποκρίθηκε ο Έρ-
ρίκος' άλλ' αν τα
ξέρατε όλα, αν ξέ-
ρατε το μυστικό
μου, αν ξέρατε γιατί
ήλθα στη Βραζιλία, θα έννοσούσατε ότι
δεν μπορούσα...

— Καλά, τον έκοψε πάλι ο κτημα-
τίας' αυτά θα μού τα πής ύστερα. Για
την ώρα, θα φάμε... Γιατί τίποτα
δεν κάνει τόσο πείνα, όσο ή άλλωσις
ένος καταστήματος εξ' εφόδου. Άλή-
θεια, αγαπητέ μου γιατρέ;

— Δεν έπεδόθηκα ποτέ σε τέτοιου
είδους σπόρτ, ώστε να μπορώ ναπο-
φανθώ! αποκρίθηκε ο κ. Περέζ.

Κ' έτοιμάσθηκε ναποσυρθ' αλλά ο
Άλβαράδο τον έκράτησε.

— Όχι, όχι, είπα, έννοούμε να μ'ος
περιποιηθ'ήτε, αφού είμαστε στο σπίτι
σας. Τί λές και σύ, μικρέ;

Ο Έρρίκος, μπροστά τ'ό δ'ήμιό του,
έκαμε κίνημα τ'όμου και άποτροπιασμού.
Άλλά ο κ. Περέζ, με γαλήνη, του είπα:

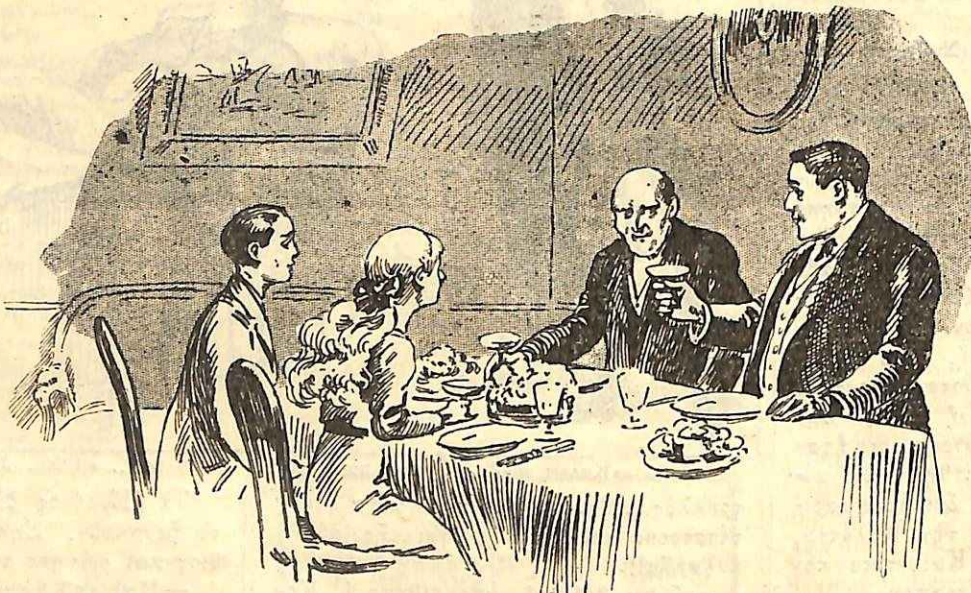
— Έρρίκε Δαλλινύ, οι φίλοι σου
μού έφεραν πληροφορίες που με πείθουν,
ότι έχεις κάποιον λάθος είς βάρος σου

και ότι δεν είσαι τρελλός. Σε παρα-
καλώ λοιπόν να συγχωρήσης την...
θεράπεία, που υποχρεώθηκε να σου
επιβάλω και να πιστεύσης, ότι χαίρω
πολύ που σε βλέπω ελεύθερο.

— Πολύ καλά! έφώναξε ο Άλβα-
ράδο. Σ'ας συγχωρεί. Και τώρα στο τρα-
πέζι. Αγαπητέ μου γιατρέ, δεξιά μου.
Τα παιδιά άντικρύ.

Εκάθονταν έτσι και το παράξενο
γεύμα άρχισε. Έννοείται βέβαια, ότι
στην αρχή ή συνομιλία δεν ήταν πολύ
εύκολη. Γρήγορα όμως ή Κολέττα ξα-
ναβρήκε όλη της τη χαρά και την ζωη-
ρότητα, αφού μάλιστα εκάθητο δίπλα
στον μικρό της φίλο Έρρίκο.

Και ο Άλβαράδο επίσης ήταν ζαι-
δρότατος. Έφαγε και ήπιε «ένα περι-
δρομο», προσέχων μόνο να μην βάζη
στο στόμα του τίποτε, πριν ιδ'ή τον Πε-
ρέζ να τ'ό δοκιμάζει. Και ο υποχρεω-

«Και ο Άλβαράδο επίσης ήταν φαιδρότατος...» (Σελ. 310, στ. 6'.)

τικός διευθυντής, που κατάλαβε την υπο-
ψία, έτρωγε κ' έπινε λίγο άπ' όλα,
για να τ'ους δείξει ότι δεν ήταν δηλη-
τηριασμένα.

Έτσι έχόρτασαν όλοι και τότε ο
Βραζιλιανός ζαπλώθηκε πάλι στην πο-
λυθρόνα του, άναψε δεύτερο πούρο και
είπε:

— Και τώρα να ιδούμε πως θα φύ-
γωμε από τ'ό φιλόξενο αυτό σπίτι.

Κ' ενώ ο Άλβαράδο συζητούσε με τον
Περέζ με τί τρόπο θα γύριζε στο Ρίο
και ρωτούσε για τής ώρες τ'ων τ'ραίνων

της Πιερουπόλεως, ή Κολέττα, κατα-
κλωπής ήταν ή γαμπρός του Άγκλας.
Άκλουήθηκε λοιπόν τον άνθρωπον
αυτόν ως την Βραζιλία, για να προ-
σπαθήσει να λάβη την άποδείξι των
έγκλημάτων του και να επιτύχη την
αποκατάστασι του πατέρα του.
Ο σενιόρ Άλβαράδο άκουσε με την
μεγαλειότερη προσοχή την διήγησι του

έπεσε με τα μούτρα στο τραπέζι και
άποκοιμήθηκε.

Με προσοχή και τρυφερότητα παρα-
μάνας, ο κτηματίας σήκωσε στην άγ-
καλιά του τ'ό χαριτωμένο κοριτσάκι και
τ'ό ξάπλωσε 'ς ένα καναπέ. Έπειτα
είπε στον Περέζ:

— Αγαπητέ μου γιατρέ, και σεις θα
είσθε κουρασμένος. Πηγαίνετε στο
κρεβάτι σας και μη τ'ας νοιάζει για
μ'ας. Οι άραπάδες μου άγρυπνούν και
μ'ας φυλάνε. Έγώ θα μιλήσω λίγο με
τ'ό παιδί.

Η συμβουλή αυτή ήταν συγχρόνως
και διαταγή. Ο Περέζ λοιπόν υπο-
χρεώθηκε να ύπακούση, και άποσύρ-
θηκε στην κάμαρά του, συνοδευόμενος
από δύο μαύρους, που έβαλε ο Άλ-
βαράδο να τ'ον φυλάγουν.

«Αμα έμεινε μόνος με τον Έρρίκο,
ο Βραζιλιανός έγέ-
μισε τα δυο ποτή-
ρια τους με σαμ-
πάνια και του είπα
με αγαθότητα:

— Και τώρα, μι-
κρέ μου φίλε, πρέ-
πει να μού διηγηθής
όλη σου την ιστορία,
γιατί, έννοεις, δεν
θα μού ήταν καθύ-
λου ευχάριστο να σε
βγάλω σήμερα άπ'
αυτή τη σερκατω-
λή, για να ξανα-
πιασθής αύριο. Λέγε
μου λοιπόν, τί ήλθες
να κάμης εδώ;

Η Έρρίκος, φυ-
σικά, δεν έδίστασε
να έμπιστευθ'ή στον
λαμπρόν αυτόν αν-
θρωπο, που τ'ον έσωσε. Και ήταν τόσο
εύτυχής που μπορούσε επιτέλους να
μιλήσει σε κάποιον ελεύθερο, να νοή-
την καρδιά του και να τ'ό φανερώσει
τ'ό μυστικό που τ'ον έπνιγε!

Έτσι διη-
γήθηκε στον κτηματία λεπτομερώς την
μυστηριώδη εκείνη κλοπή τής Πιστω-
τικής Τραπεζής, που έγινε ή αίτία να
καταδικασθ'ή ο όθωος πατέρας του και
ή πηγή όλων του τ'ών δυστυχημάτων.
Υστερα όμως από τα συμβάντα τής
Όστάνδης, που κ' αυτά επίσης τ'α έξι-
στόρησε στον Άλβαράδο, ο Έρρίκος
ήταν βέβαιος, ότι ο μόνος ένοχος τής
κλοπής ήταν ή γαμπρός του Άγκλας.
Άκλουήθηκε λοιπόν τον άνθρωπον
αυτόν ως την Βραζιλία, για να προ-
σπαθήσει να λάβη την άποδείξι των
έγκλημάτων του και να επιτύχη την
αποκατάστασι του πατέρα του.

Ο σενιόρ Άλβαράδο άκουσε με την
μεγαλειότερη προσοχή την διήγησι του

μεγαλειότερη προσοχή την διήγησι του

ΧΑΛΚΙΔΑ

Του Ευρίπου ώραία Νεράϊδα, άγνή Χαλ-
κίδα,
Που τόσες όμορφιές σε τριγυρίζουν,
Που όλα σου: άγέρας, λουλούδια μυρίζουν
Άρωμα θείο, ό λαιρεντή Πατρίδα!

Που τ'όν Ήλιο στα σπλάχνα σου πρωτοείδα
Κι' άπ' τής άκρογαλιάς που σε στολίζουν
Και τόση χάρη ούράνια σου χαρίζουν,
Τής θάλασσας πρωτόειδα μιά λουρίδα!

Που στής έρμιές σου ξαπλωμένος χάμου,
Είτε στη θάλασσά σου με τη βάρκα
Τα πρώτα όνειροπόλησα όνειρά μου,

Που άλλα σβύσαν κι' άλλα μ'όστα και σάρκα
Ζωντάνεψαν και μέκαναν ν' άνέβω
Ψηλότερα.—ό Πατρίδα, σε λατρεύω!...

ΙΩΑΝ. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΊΚΑΙ-ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΚΛΟΓΗ ΣΤΑΔΙΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΥΧΝΑ ή
«Διάπλασις»
μού δείχνει
γράμματα φί-
λων της, που
ζητούν τη

συμβουλή της στο δύσκολο πραγματικώς
πρόβλημα τής εκλογής σταδίου. Τί
με συμβουλεύεις να γίνω καλλιτέρα,
Διάπλασις μου; γιατρός ή δικηγόρος;
μηχανικός ή αξιωματικός; έμπορος ή
ζωγράφος; φιλόλογος ή μαθηματικός;
χημικός ή αστρονόμος; Και ούτω καθ-
εξής. Φυσικά, τής περισσότερες φορές,
ή Διάπλασις δυσκολεύεται να παντήση.
Γιατί δεν έχει τα στοιχεία εκείνα, που
θα τής χρειάζονταν. Μπορεί να ξέρη,
παραδείγματος χάρι, αν ένας φίλος
της, που τ'ον γνωρίζει μόνον από τ'α
γράμματά του, έχει περισσότερη κλίσι
γι' αυτή την επιστήμη παρά για κείνη;
Μπορεί να ξέρη τής οικονομικής και
τής άλλες συνθήκες, που επιβάλλουν
'ς ένα ώρισμένο παιδί να εκλέξη αυτό
τ'ό επάγγελμα και όχι έκείνο; Γι' αυτό
συνήθως ή Διάπλασις συμβουλεύει τ'ους
φίλους της να συμμορφώνονται με την
επιθυμία τ'ων γονέων τους. Γιατί αυτοί,
φυσικά, είναι σε θέσι να ξέρουν καλλι-
τερο' από κάθε άλλον και τής συνθήκες
τής ζωής και τής κλίσεως τ'ων παιδιών
τους. Είναι οι νοικοκύρδες, «όσα ξέρει ο νοικο-
κύρης, δεν τ'α ξέρει όλος ο κόσμος».

Και όμως, καμιά φορά, κ' οι γονείς
κάνουν λάθος. Προτρέπουν τα παιδιά
τους σ' ένα επάγγελμα που δεν είναι
γι' αυτά, ή τ'α έμποδίζουν από ένα άλλο,
που θα ήταν ή ευτυχία τους και ή δόξα
τους. Τ'ό λάθος αυτό γίνεται, προπάν-
των, όταν υπάρχει κάποια κλίσι για
ένα από τ'α λεγόμενα «ελευθέρια επαγ-
γέλματα». Όταν έξαφνα τ'ό παιδί θέλη

να γίνη ζωγράφος, γλύπτης, μουσικός,
ποιητής, συγγραφέας, δημοσιογράφος, ή-
θοποιός και πάει λέωντας. Οι γονείς
τότε, πρακτικοί άνθρωποι, τ'ό συμβου-
λεύουν κ' επιμένουν να γίνη, παραδείγ-
ματος χάρι, έμπορος. Και ξέρετε τί
μεγάλη, τί απέραντη διαφορά είναι από
τον έμπορο ως τον καλλιτέχνη!... Άλή-
θεια, εδώ είναι όλη ή δυσκολία. Έπι-
τέλους, όταν ένα παιδί σε ρωτά: τί να
γίνω; γιατρός ή δικηγόρος; χημικός
ή αστρονόμος; έμπορος ή τραπεζίτικός;
τηλεγραφητής ή παραγγελιοδόχος;
Μπορείς να τ'α απαντήσεις; Γίνου ό,τι
θέλεις, ό,τι σου άρέσει. Η διαφορά ανά-
μεσα σ' αυτά είναι σχετικώς μικρά. Ένα
παιδί που έχει κλίσι για την αστρονο-
μία, εύκολα θα γίνονταν και χημικός.
Ούτε είναι σπουδαίο λάθος αν γίνη έμπο-
ρος ένας που μπορούσε να γίνη και
Τραπεζίτης. Ναι, αλλά όταν σ' έρωτά:
'Ηθοποιός με μέλλον Κοκλέν, ή γρα-
φέας τ'ού υπουργείου με μέλλον Τμημα-
τάρχου; Τί να τ'α απαντήσεις; Έδώ ή
διαφορά είναι όση από τον ούρανό στη γή.

«Ορίστε, γίνου ήθοποιός. Κ' ένας
μέτριος ήθοποιός κερδίζει όσα ένας
τμηματάρχης. Και γρηγορώτερα μάλι-
στα.» Κι' αν τ'ό παιδί δεν έχει πραγ-
ματική κλίσι για τ'ό θέατρο; αν δεν
έχη την ικανότητα να γίνη ούτε μέτριος
ήθοποιός; Καταστρέφεται ή όχι; Πές
του λοιπόν: «Ορίστε γίνου Τμηματάρ-
χης. Καλλιτέρα στα σίγουρα.» Άλλά
είναι σίγουρα πραγματικώς; Μπορεί
ποτέ να γίνη υπάλληλος, έμπορος, στρα-
τιωτικός, μηχανικός, ένας γεννημένος
καλλιτέχνης; Θα είναι δυστυχισμένος!
Στ'ό τέλος μπορεί να τ'α πετάξει όλα
και να ακολουθήσει την κλίσι του, όταν
θα είναι πλέον άργά. Και να μην κάμη
τίποτε και σ' αν καλλιτέχνης, όπως δεν
έκαμε σαν έμπορος.

Γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή,
μεγάλη σκέψις, όταν τ'ό παιδί πρόκειται
να διαλέξη ανάμεσα σ' ένα επάγγελμα
ελευθέριο και σ' ένα στάδιο κοινό. Ούτε
μπορεί κανείς να δώσει λύσι σε τέτοιον
ζήτημα από μακριά. Πρέπει να γνωρίζει
καλά τ'ό παιδί και να είναι σε θέσι να
κρίνη, αν ή ικανότης του στο να ζωγρα-
φίζει, να γράφει, να τραγουδά, να συν-
θέτη ή να εκτελή μουσική κτλ. είναι
άρκετη για να την κάμη επάγγελμα.
Μόνον ίσως οι δασκάλοι στα διά-
φορα αυτά καλλιτεχνικά μαθήματα,
γιατί κάθε παιδί, από τ'ό σχολείο άκμης,
μαθαίνει και λίγη μουσική, και λίγη
απαγγελία, και λίγη ζωγραφική κτλ.—
μπορούν να φωτίσουν και να συμβου-
λεύσουν τ'ους γονείς. Έμεις οι άλλοι,
από μακριά, δεν μπορούμε να δίνωμε
παρά συμβουλές γενικές. Άλλ' αὐ-
τές δεν έχουν και τόση χρησιμότητα.

Σας ασπάζομαι

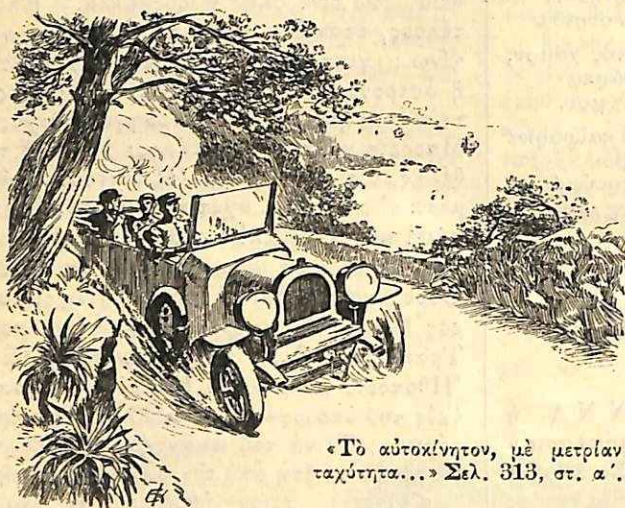
ΦΑΙΛΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια).

Ἀκούσας τέτοιο πρᾶγμα, ὁ Τώνης δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ κραυγὴν ἀγανακτικῆς. Ἀλλ' ὁ γέρον Ἰβάν, ὁ

«Τὸ αὐτοκίνητον, μὲ μετρίαν ταχύτητα...» Σελ. 313, στ. α'.

ὁποῖος δὲν εἶχε τελειώσῃ τὴν διήγησίν του, τὴν ἐξηκολούθησε καὶ οὕτως ὁ μικρὸς μας φίλος ἔμαθε καὶ τὸ ἐλαττήριον τοῦ μυσαροῦ ἐκείνου ἐγκλήματος.

Ὁ πρίγκιψ Βόρις, διαπρεπὲς μηχανικός, εἶχε φωραθῇ, πρὸ τριῶν ἐτῶν, εἰς μίαν λέσχην τῆς Μόσχας, κλέπτων εἰς τὰ χαρτιά. Ἐκδιωχθεὶς ἀμέσως ἀπὸ παντοῦ, ὅπως τοῦ ἤξιζε, κατέφυγεν εἰς τὸν πύργον τῶν Ἰβανώφ, ὅπου ὁ ἀδελφὸς του Σέργιος προσεπάθησε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀτιμίαν τῆς διαγωγῆς του καὶ τὸ αἶσχος, τὸ ὅποιον ἐξ αἰτίας του θὰ ἐδάρυνεν ὅλην τὴν οἰκογένειαν. Ζωηρὰ σκηνὴ διεδραματίσθη μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Βόρις, ἀφρίζων ἀπὸ θυμόν, ἐγκατέλειψε τὸν πύργον καὶ ὠρκίσθη νὰ ἐκδικηθῇ, κατὰ τὸν σκληρότερον τρόπον, τὸν Σέργιον.

Ἐπὶ δύο ἔτη δὲν ἠκούσθη τίποτε περὶ αὐτοῦ, καὶ ὁ πρίγκιψ Σέργιος ἤρχισε νὰ ἐλπίζει, ὅτι παρητήθη τῶν ἐκδικητικῶν του σκοπῶν καὶ ἐξηφανίσθη διὰ παντός· ὅταν μίαν ἡμέραν, ἐπὶ πλὴν ὡς κεραυνὸς ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ναδίας, — ἐγκλημα, τὸ ὅποιον κανεὶς εἰς τὴν ἀρχήν, ὡς εἴπαμεν, δὲν ἐσκέφθη ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν κακὸν ἀδελφόν.

Δυστυχῶς, ὁ δρᾶστις ἀπεδείχθη ὅτι ἦτον αὐτός. Ὁ πρίγκιψ Βόρις εἶχε κρατήσῃ τὸν λόγον του καὶ ἐξεδικέιτο πραγματικῶς κατὰ τὸν σκληρότερον τρόπον.

—Ὁ ἄθλιος! ἔλεγε κάθε τὸσον ὁ Τώνης, ἀκούων τὴν φοβεράν, τὴν ἀπίστευτον αὐτὴν ἱστορίαν.

—Ναί, μικρὲ μου Τώνη, ἄθλιος, εἶπεν εἰς τὸ τέλος ὁ Ἰβάν. Καὶ συλλο-

γίσσας, ὅτι ὁ πρίγκιψ Βόρις δὲν ἦτον ὁ πρῶτος τυχόν. Μηχανικὸς φημισμένος, ποῦ ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν νέος, εἶχε κάμῃ ἓνα σωρὸ θαυμαστὰς ἐφευρέσεις. Δυστυχῶς, τὸ παιγνίδι τὸν κατέστρεψε.

Ὁ Τώνης δὲν ἠμποροῦσεν ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ τὸ τερατῶδες ἐγκλημα αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ. Ἐξάφνα ἐφώναξε:

—Καὶ πῶς εἶνε ὁ πρίγκιψ Βόρις; Πῆτέ μου, σὰς παρακαλῶ, τὰ χαρακτηριστικά του.

Ὁ ἐπιστάτης τοῦ τὸν περιέγραψε λεπτομερῶς.

—Αὐτὸς εἶνε! ἐφώναξε πάλιν ὁ Τώνης μετὰ τὴν περιγραφὴν. Αὐτός!

—Ποῖος αὐτός;

—Ὁ κύριος μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ μετὰ τὸ γιῶτ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν σκούρο μανδύα! Εἶμαι βέβαιος τώρα, καὶ ἀπὸ τὴν περιγραφήν σας καὶ ἀπὸ τὸς τρόπους του. Νὰ τὸν ἀκούγατε πῶς ἐφοβήσε τὸν πατέρα μου! Ναί, εἶνε

αὐτός ὁ πρίγκιψ Βόρις, ποῦ ἤλθε ὁ ἴδιος νὰ ξεφορτωθῇ τὴ μικρὴ Μιμόζα, δηλαδὴ τὴ Ναδία, καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τοὺς γονεῖς μου.

—Λές;.. αὐτὸς ὁ ἴδιος;

—Εἶμαι βέβαιος!

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ Ἰβάν διέταξε τὸν Τώνην νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ ἂν ἦτο ἔτοιμον τὸ αὐτοκίνητον, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ ταξεῖδι.

Ὁ Τώνης κατῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸν σταῦλον, ἀλλὰ, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξίν, δὲν ἤυρεν ἐκεῖ τὸν Μάριον, ἔμαθε δὲ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας, ὅτι ὁ σωφὲρ εἶχεν ἐξέλθῃ, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ τὸν ἐκάλεσαν ὁ ἐπιστάτης.

Ἐν τούτοις δὲν ἄργησε νὰ ἐπιστρέψῃ, εἶπε δὲ εἰς τὸν μικρὸν γκρὺμ ὅτι τὸ αὐτοκίνητον ἐχρεῖται ἀέτι κάποιαν ἐπισκευὴν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ξεκινήσουν πρὶν ἀπὸ τὴν μίαν τοῦ ἀπογεύματος.

Ὁ μικρὸς μας φίλος ἔτρεξεν ἐπάνω νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἰβάν, καὶ πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν σταῦλον, ἀλλὰ διὰ νὰκούσῃ, αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Μαρίου, ὅτι ἡ δλάβη τοῦ αὐτο-

κίνητου ἦτο μεγαλύτερα ἀφ' ὅσον ὑπέθεσαν εἰς τὴν ἀρχήν, ὅτι εἶχε σπᾶσι καὶ ὁ σωλὴν τῆς διοχετεύσεως τῆς βενζίνης καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν θὰ ἐχρεῖαζέτο ἀκόμη μισὴ ὥρα, διὰ νὰ διερθωθῶν ὅλα.

Τί νὰ κάμουν; Ἐπρεπε νὰ περιμένουν... Ὁ Τώνης ἀνυπομονοῦσεν, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἡ βραδυτὴς ἐκείνη ἦτο σκόπιμος, Ἐπιτέλους, εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν, εἶδε τὸ αὐτοκίνητον νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ γκαράζ καὶ νὰ σταματᾷ εἰς τὴν εἴσοδον τῆς βίλλας.

—Κύριε Ἰβάν! ἐφώναξε ἀμέσως· κατέβητε γρήγορα! τὸ ἀμάξι εἶνε ἔτοιμο!

—Ἐδῶ εἶμαι! ἐφθασα! ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης ἀπὸ μέσα.

Καὶ πρὸς μεγάλην του ἐκπληξίν, ὁ Τώνης εἶδε νὰ παρουσιάζεται ἓνας ἄνθρωπος φουσκωμένος σὰν μπαλλόνι, εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ δυσκολίας ἀνεγνώρισε τὸν γέροντα Ἰβάν.

—Πῶς ἐγίνατε ἐτσι; ἐφώναξε. Δὲν εἴσθε ἄρρωστος, ὑποθέτω;

—Ὁχι, ἠσύχασε, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης. Μόνον ποῦ ἔπρεπε νὰ πάρω τὰ μέτρα μου... Ἐ, ὅταν φεύγῃ κανεὶς γιὰ τέτοιο ταξεῖδι... Γιὰ καλὸ λοιπὸν καὶ γιὰ κακὸ, ἐφωδιάσθηκα καὶ ἐγὼ μὲ λίγα ὄπλα.

—«Λίγα ὄπλα» τὰ λέτε αὐτά; ὑπέλαβεν ὁ Τώνης γελῶν. Σεῖς ἔχετε ἐπάνω σας ὁλόκληρο ὄπλοστάσι!

Πραγματικῶς, ὁ γέρον Ἰβάν εἶχεν ὀπλισθῇ μὲ ὅλα τὰ πιστόλια καὶ μὲ ὅλα τὰ ρεβόλβερ ποῦ ἠμπόρεσε νὰ εὑρῇ εἰς τὸ σπίτι. Ὁ-

πως δὴποτε, ἡ ἐξόγκωσίς του δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν θυρίδα καὶ μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, τὸ αὐτοκίνητον, εἰς τὸ ὅποιον ἐπεβίβασθαι καὶ ὁ Τώνης, ἐξεκίνησε θορυβῶδως, διευθυνόμενος πρὸς τὴν πόλιν.

Ὁ μικρὸς μας φίλος ἀκτινολοῦσεν ἀπὸ χαράν. Ἀφ' οὗτο ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πρίγκιπος, πολλὰκις τῷ εἶχε δοθῇ εὐκαιρία νὰ ὑπάγῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητον, καὶ τοῦ ἤρσε πολὺ τὸ συναίσθημα ποῦ δοκιμάζει κανεὶς, ὅταν τρέχῃ μὲ ταχύτητα πενήντα χιλιόμετρον τὴν ὥραν.

Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, ἡ εὐχαρίστησις τοῦ Τώνη ἦτο διπλῇ. Ἐκτὸς τῆς

«Αὐτὸ τὸ τίποτε διήρκεσε σχεδὸν τρία τέταρτα τῆς ὥρας...»

ἡδονῆς τῆς ταχύτητος, εἶχε καὶ τὴν γλυκεῖαν σκέψιν, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐπανεβλέπε τὴν μικρὰν Ναδίαν, τὴν ὁποίαν ἐξηκολούθει νὰγαπᾷ ὡς ἀδελφὴν του, μολονότι εἶχεν ἐνοήσῃ, ὅτι μεγάλη ἀπόστασις τὸν ἐχώριζε τώρα ἀπὸ αὐτήν.

Τὸ αὐτοκίνητον, μὲ μετρίαν ταχύτητα, διέσχισε τὴν πόλιν Μόντε-Κάρλο, ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ περίφημο Καζίνο, ὅπου ἐσπευδε πλῆθος ξένων καὶ ἐντοπίων, κατῆλθε τὸν κατωφερῆ δρόμον, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εἰς τὸν λιμένα, ἐτριγύρισε τὸν ἀκρότομον καὶ γραφικὸν ἐκεῖνον δάκρον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐγείρεται τὸ ἀνάκτορον τοῦ πρίγκιπος τοῦ Μονακὸ καί, ἐπιταχύνον βαθμὴδὸν τὴν πορείαν του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην λεωφόρον, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸ Μόντε-Κάρλο εἰς τὴν Νίκαιαν.

Ὁ δρόμος αὐτός, ἓνας ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους τοῦ κόσμου, εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον παραθαλάσσιος, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ θάλασσα φαίνεται ἀφ' ὕψους.

«Ἐνας ἄνθρωπος φουσκωμένος σὰν μπαλλόνι...» (Σελ. 312, στ. γ')

λοῦ καὶ οὕτω τὸ θέαμα τῶν διαδοχικῶν, τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκείνων κολπίσκων τῆς Μεσογείου, εἶνε διὰ τὸν ταξιδιώτην ἀκόμη μεγαλοπρεπέστερον.

Ὁ Τώνης θὰ ἐξέβαλλε κάθε στιγμὴν ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, ἂν, ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὸ χωρίον του, δὲν ἀπεροφᾶτο ἀπὸ τὴν σκέψιν τῆς Ναδίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰβάν δὲν ἐθαύμαζε περισσότερο, διότι ἐσυλλογίζετο τώρα τοὺς κινδύνους ἐκείνης τῆς ἐπιχειρήσεως, τοὺς ὁποίους πρὶν δὲν εἶχε συλλογισθῇ...

Πῶς, ἀλήθεια, ἓνας ἄνθρωπος ἥσυχος, φρόνιμος καὶ ὄχι πολὺ γενναῖος, σὰν τὸν Ἰβάν, ἀπεράσισε, σχεδὸν ἀσυλλόγιστα, νὰναλάβῃ τὴν τολμηρὰν αὐτὴν ἀποστολήν;

Ὁ γηραιὸς ἐπιστάτης ἀπορούσε τώρα καὶ ὁ ἴδιος καί, ὅταν ἐκαλοσυλλογίζετο τὸ πρᾶγμα, μίαν μεγάλην ἀνατριχίλα, ἀρχίζοντα ἀπὸ τὰς ρίζας τῶν μαλλιῶν του καὶ καταλήγουσα εἰς τὰ πέλματα τῶν ποδῶν, περιέζωνεν ὅλον του τὸ σῶμα. (Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΧΡΥΣΑΛΛΙΑΔΕΣ

ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑ

Ἐνα μεσημέρι ἀνέβαινα κάπου μὲ τὸ τράμ, γεμᾶτο ἀπὸ κόσμον, —ὅπως συμβαίνει πάντοτε· ἔτρεχε μὲ ταχύτητα ἀκάνονιστη καὶ ὅλη τὴν ὥρα ἔκανε στάσεις. Ὅπως ὅταν ἐρχονται τὰ κάρρα φορτωμένα ἀπὸ τὰ σφαγεία καὶ μὲ τοὺς μεγάλους τῶν βαλλισμῶν, τρέμουν καὶ ἀλληλοχτυποῦνται τὰ σφαγμένα ζῶα, ἔτσι ἐπηγαίνοντο καὶ εἰ ἐπιβάται καὶ γι' αὐτὸ προσπαθοῦσαν νὰ κρατηθοῦν σφιχτά. Μόνον ἓνα παιδί, μὲ ροῦχα ὄχι καὶ τόσο καινούργια, ἀλλὰ μὲ γυαλισμένα παπούτσια καὶ κτενισμένα μαλλιά, —μὲ μίαν χωρίστρα μάλιστα βαθύτατα χαραγμένη, τόσο, ποῦ ἀπεκάλυπτε τὸ κρανίον, καὶ ἐπροξενούσε τὴν ἀποστροφὴν, —τὴν ἰδικήν μου τοῦλάχιστον—, μόνον αὐτὸ δὲν καταδέχετο νὰ κρατηθῇ. Ἐνόμιζε ἴσως πῶς τὸ προσέχουν καὶ τὸ θουμάζουν ὅλοι, καὶ μάλιστα κάποιος κύριος κοντά του, παχύς, καθιδρώς, ποῦ ἐγύριζε καὶ ἐκυττούσε μὲ μεγάλα ἀπλανῆ μάτια καὶ ἀνέσυρε τὸ ρολοῖ του ἀδιακόπως καὶ ἐσφουγγίζε τὸν ἰδρωτὰ του. Σὰς βεβαιῶ ὅμως—καὶ ἤθελα νὰ τὸ βεβαιώσω καὶ ἐκεῖνο, γιατί ἐταρασσόμουν νὰ τὸ βλέπω ν' ἀγωνίζεται νὰ κρατηθῇ στὰ πόδια του, —ὅτι δὲν ἐπρόσεχε κανεὶς τὸ κατόρθωμά του. Καθένας εἶχε τὰς σκέψεις του καὶ τὰς προσπάθειάς του.

Ἐξάφνα, σ' ἓνα σταυροδρόμι, ἐνεφανίσθη ἓνα αὐτοκίνητον, ποῦ ἔτρεχε μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα, μὲ μίαν ταινία λευκὴ κοινορτοῦ ἡ σύγχροσις θὰ ἐγίνετο ἀσφαλῶς, ἂν ὁ ὁδηγὸς δὲν ἐπρόφθανε νὰ σταματήσῃ μ' ἓνα τίναγμα δυνατό. Ὅπως ἓνα μεγάλο ἀμάξι ποῦ ἐρχεται φορτωμένο βαρεῖες πέτρες ἀπὸ τὰ λατομεία, ὅταν χτυπήσῃ ἀπάνω σὲ κανένα φράγμα, θὰ συγκλονισθοῦν αὐτὲς καὶ θάλληλοσυγχρουθοῦν, —ἔτσι καὶ οἱ ἐπιβάται ἐκλονίσθησαν ὁ ἓνας κοντὰ ᾧ τὸν ἄλλον· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔπαθε τίποτε. Μόνον τὸ παιδί ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, ἔγυρε ἔμπροστά, ἔγυρε πρὸς πολὺ, ἐσκούντησε ἐκεῖνον τὸν κύριον, ἐπάτησε τὸ πόδι μιᾶς κυρίας καὶ ἔξαπλώθηκε χάμω, ἔτὰ πόδια ἐνὸς ἄλλου, ποῦ τ' ἄρπαξε δυνατὰ γιὰ νὰ κρατηθῇ. Ἐπηκολούθησε παραχρῆ καὶ φωνεῖ: «Ὁχι, πρότεξε, παιδί μου!» ἐφώναξε ἡ κυρία ἄλλῃ, ποῖο εὐσπλαχνική: «—Ἀχ, μήπως ἐκτύπησε;» «—Ποῦ χτύπησε;» «—Τὸ κακόμοιρο, θὰ χτύπησε καλά.» «Καλὰ νὰ πάθῃ. Νὰ προσέχουν.» «Τρελλόπαιδα! Ὅλο τρέλλες καὶ ἀνοησίες! Ἐνας ἄλλος πάλι χθές...» Τὸ παιδί σηκώθηκε μόλις χαμογελοῦσε καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν κόκκινον σὰν παππαροῦνα.

Κρίμα, ποῦ οὕτε τώρα δὲν ἦταν ἔμμορφο ἢ συμπαθητικό. Μιὰ σύσπασις πόνου στὸ πρόσωπό του, ποῦ ἐνοῦσσε ὅτι ἀγωνίζετο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του κάτω ἀπὸ τὰ γέλια. «—Δὲν εἶνε τίποτε. Δὲν ἐχτύπησα, Δέν.. μὴ πειράζεσθε.» Ἀρπαξε μίαν ψάθα καὶ ἐβαστήχθηκε καλά. Ἐπῆγε νὰ βγάλῃ ἓνα μανδύλι νὰ σκουπίσῃ τὸν ἰδρωτὰ του, ἔβαλε τὸ χέρι σ' τὴν τζέπη, ἀλλὰ ἀνέσυρε κάποιον δρώμιον μαντήλι καὶ ἐπρότιμησε πάλιν νὰ τὸ χύσῃ. Ἐσκουπίσθηκε μὲ τὸ μαντίλι του καὶ αὐτὸ ἤψησε τὴ στενοχωρία του. Καὶ ἄλλοτε ἔκαμε νὰ βγάλῃ τὸ μαντήλι, ἀλλὰ σταμάτησε τὸ χέρι του.

Τὸ τράμ προχωροῦσε. Οἱ ἐπιβάται τὸ λησμόνησαν πάλιν καὶ ἀνέλαβαν τὰς σκέψεις των. Καὶ ὅμως πάλιν ἐκεῖνο ἐνόμιζε πῶς τὸ οἰκτεῖρον ὅλοι μέσα τους. Καὶ ὅταν ἐφθασε στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του, κατέβηκε γρήγορα καὶ ἔβγαλε ἓνα στεναγμόν, σὰν ν' ἀνεκουρίζετο ἀπὸ ἓνα μεγάλο βάρος. Τὸ κύτταξα, καὶ τὰ δῆμά του φανέρωναν ὅτι δὲν ἦτο ὅπως τὸ εἶδειν ἡ χωρίστρα του· γύρισε καὶ μᾶς κύτταξε μ' ἓνα φοβισμένο βλέμμα. Ἐνόμιζε πῶς ὅλοι θὰ τὸ κυττάζουν. Καὶ ὅμως, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, σὰς βεβαιῶ, —καὶ ἤθελα νὰ τὸ βεβαιώσω καὶ ἐκεῖνο, —ὅτι μόνον ἐγὼ τὸ κυττάσσα...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μουρμουρέσιμα τῶν Φύλλων

ΛΕ	ΦΟΣ	ΒΟ	ΠΕ
ΘΗ	ΣΤΡΟ	ΛΟΝ	ΕΙ
ΤΗ	ΦΟΝ	ΣΠΑ	ΡΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ἐνόμενα τεσσάρων ὀπλων.

β') Διὰ τοὺς Τελλομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρους τῆς Ἐλευθερίας

Rebus.

pir	vent	venir
un	vient	d'un

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσίου.

Λύσεις τοῦ 37ου φύλλου

α') Ὁ κρυμμένος εἶνε ὀπίσω ἀπὸ τὸ ζῶον, παρὰ τὴν οὐράν, καὶ φαίνεται ἂν ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνος, γίνῃ βάσις. —β') Πατρίς, Ἔθνος, Ἑστία, Νέα Ἑλλάς, Ἀστὴρ. —γ') Σῦκα (ΣΥ, ΚΑτίνα...). —δ') Les cinq doigts de la main s'assemblent, mais ne se ressemblent pas.

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού Κεφ. Β΄.

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

— IV —

Γέλιο τό δάκρυ θά γενή,
όπως έγινε δάκρυ
τό γέλιο από τό στόμα μας
εις τοῦ ματιοῦ τήν ἄκρη.

— V —

Τί κι' ἄν φουσκώγῃ ὁ ἄνεμος
τά κύματα 'κεῖ πέρα;
Γαλήνη καί χαρά Θεοῦ
θάνε τήν ἄλλη μέρα.

— VI —

Κοντά στή λύπη ἡ χαρά
καί στή χαρά ἡ λύπη.
Ὅπως τ' ἀγκάθια ἀνάκτα
μέ τ' ἀνθία ἔχουν οἱ κήποι.

Κι' εὐτυχισμένοι εἶν' αὐτοῖς
ποῦ πρῶτα ἔκοιτε ἀγκάθια
Κι' ἄφισε γιά ὑστερώτερα
τά δλοδοσάτα τάνθια.

— VIII —

Τό δένδρο πέφτει σύσσωμο
τό πέγει τοῦ ποταμί.
Καί τί μ' αὐτό; Ἡ ρίζα του
δάσος μπορεῖ νά κάμῃ.

— IX —

Ὅσα παλάτια χτίσαμε
παιδιά στ' ἀκροθαλάσσι,
Μόνο ἓνα κῆμα ἐφθασε
όλα νά τὰ χαλάσῃ.
Κι' ὅσα ὄνειρα πιστέψαμε
χωρίς γνῶσι καί σκέψι,
Μιά ἀλήθεια μόνη ἐφθασε
κι' αὐτά νά καταστρέψῃ.

— X —

Ὅλα εἶνε κατὰ ἔρα
στοῦ Θεοῦ τῇ λαύρα
Ὅμως δροσίζονται καί ζοῦν
μέ τοῦ βροδου τοῦ αἵρα.
Καί τόν φρυγμένο λάργυγα
ποῦ καίγεται κι' ἀνάβει,
μιά στάλα μόνο ἀπό νερό
δροσίζει κι' ἀπαυαίνει.

Ἰδιότροπη

ΚΟΥΜΠΑΡΕΣ

— Δουλό, ἔρχεσαι νά παίξουμε τῆς
κουμπάρης; — εἶπεν ἓνα ξανθό κοριτσάκι
σ' τήν ἐπίσηξ ξανθὴ ἀδελφοῦλα του. —
Ναί, ἔρχομαι ἂν θέλῃς μάλιστα ἔλα νά
χωρίσουμε τὰ παιγνίδια μας.

Καί τὰ δύο κοριτσάκια ἐχώρισαν τὰ
παιγνίδια τους, γιατί σάν δύο ἀγαπημέ-
νες ἀδελφοῦλες, τὰ εἶχαν μαζί, καί διά-
λεξε ἡ κάθε μία τό σπῆτι τῆς σέ δύο διά-
φορα μέρη τοῦ δωματίου.

Ἐν ὃ ἐστόλιζαν τὰ σπῆτια τους μέ τὰ
παιγνίδια, ἀπό τήν ἀνοικτὴ πόρτα τοῦ δω-
ματίου ἐφάνη νά κάθεται σ' τήν εἴσοδο ἡ
Μπέλλα, μιά χαριτωμένη λευκὴ γατούλα
τῆς Ἀγκύρας, μέ ἔξυπνα θαλασσιὰ ματά-
κια. Μόλις τήν εἶδαν, ἔτρεξαν καί τὸ δύο
κοριτσάκια νά τήν πάρουν κι' ἄρχισε ἓνας
μικροῦν γῆρας.

— Κυρά Δουλό, ἐγὼ τήν πρωτοεῖδα.

— Ἰσια-ἰσια ποῦ ἐγὼ τήν πρωτοεῖδα
— Καί σὺ τί θά τήν κάνῃς λοιπόν; ἐγὼ
τὴ θέλω γιά ὑπηρετία.

— Μπα, ἐγὼ τὴ θέλω γιά νταντᾶ τῆς
κούκλας μου.

— Τὴν κυρία, δὲ μπορεῖ χωρίς νταντᾶ
σ' τήν κούκλα τῆς.

— Μιμῖ... καί σὺ δὲν μπορεῖς χωρίς
ὑπηρετία.

Καί ἐξηκολοῦθουν νά μαλώνουν, ἐν' ὃ
κρατοῦσαν καί ἡ δύο τους σφιχτά καί τρα-
βοῦσαν τὴ γατούλα, ποῦ νιαούριζε ἀηλη-
πισμένα.

Ἐξαφνα τὸ μεγαλύτερο κοριτσάκι σῶ-
πασε τῆς φωνῆς καί λέγει σ' τὴν μικρότερη!

— Ἀκουσε, Μαρίτσα! νά βάλουμε κλη-
ρο καί ὁποῖας τὸ ὄνομα βγῇ, ἐκείνη νά
πάρῃ καί τὴ Μπέλλα.

Ὁ κληρὸς ἔτυχε σ' τὴν μικρότερη.

— Ἐλα δὲ, ὑπηρετρία Μπέλλα, νά πῆς
τὸ παιδί μέ τὰμαξάκι σ' τὴν κουμπάρα.

Κι' ἀμέσως ἡ Μαρίτσα βάζει σ' ἓνα
μικρὸ καροτσάκι τήν κούκλα τῆς καί τὸ
σπρώχνει μ' ὅλη τῆς τὴ δύναμη, γιά νά
φθάσῃ σ' τὸ σπῆτι τῆς κουμπάρης, κι' ἀ-
ποπῆσιν σπρώχνει καί τὴ γατούλα. Μὰ ἡ
γατούλα ποῦ ἦταν πολὺ παιγνιδιαρά, σάν
εἶδε κι' ἔτρεξε τὸ καροτσάκι ποῦ ἦταν με-
γάλο, ὄρπαξε τήν κούκλα ἀπὸ τὰ μαλλιά
καί τῆς τάβγαλε. — Καί τώρα ἡ μικρὴ Μα-
ρίτσα κλαίει ὀπαρηγόρητα, ποῦ ἀντὶ νά
πάῃ τήν κούκλα σ' τὴν κουμπάρα τῆς,
ἔβγαλε τὰ μαλλιά τῆς. Καί δὲν ἔπαψε πιά
νὰ κλαίῃ, παρ' ὅταν τήν καλοῦσε ἡ μα-
μά τῆς μέ ζαχαρωτά καί τῆς ὑπεσχέθη
ὅτι θά τῆς πάρῃ ἄλλη.

Πόσες φορὲς σ' τὴ ζωὴ μας ζητοῦμε
πράγματα ποῦ νομίζουμε ὅτι θά εἶνε
γιά καλὸ μας, καί ὁμως μᾶς βγαίνουν σέ
κακό...

Ἀκτὴ

ΤΙ ΜΑΣ ΨΑΛΛΕΙ Η ΝΕΟΤΗΣ

Εἶχα γυρίσῃ ἀπὸ μακρινὸν περίπατο
καί ἔπεσα κουρασμένη σ' ἓνα καναπέ...

Ἐξαφνα βλέπω νάνοι ἡ πόρτα καί
νά! ἓνα ζωηρὸ κορίτσι δλοξάνθο, μέ
λευκὰ φορέματα καί μέ τὸ χρώμα τῆς
ὕψεως 'στὸ πρόσωπο, παρουσιάσθηκε
πρὸς μου. «Ποιὰ εἶσαι;» τὴ ρώτησα,
γιατί πρώτη φορά τήν ἔβλεπα. «Μὲ γνω-
ρίζεις πολὺ καλά, μοῦ ἀποκριθῆκε» εἶμαι
ἡ Νεότης. — Μπα! σὺ εἶσαι, χρυσὴ μου
Νεότης, τῆς εἶπα, τί ὠραία!.. Εἶσαι ἡ
ὠραιότερη ἐποχὴ τῆς ζωῆς μας. Εἶσαι...»

Μὰ μέ ἓνα νεῦμα, μοῦ ἔκοιψε τὸ κορ-
δόν τῶν ἐπαίνων μου. «Εἶμαι, εἶμαι...
μοῦ εἶπε, καί ὁμως ἔχω πολλὰ παράπονα
ἐναντίον σου. Χῦδες ἀκόμη σέ ἀκουσα
νά λέγῃς, ὅταν εἶδες τὸν καθηγνητὴ σου
νάρεται, «ἄ! πότε θά τὰ μάθω πιά;
Τί καλὰ ἡ μαμὰ! ποῦ ξέγνωσε!» Καί
τί θά κάμῃς παρακαλῶ, ὅταν θά τὰ
μάθῃς; Ἀλλὰ δὲν εἶσαι μόνο σὺ. Πόσοι
μαθηταί, ὅταν γυρίζουν ἀπὸ τὸ σχολεῖο,
ζαλισμένοι ἀπὸ τὰ πολλὰ μαθήματα,
πετοῦνε μέ θυμὸ τὰ βιβλία καί ρίχνουν
ζηλιάρικα βλέμματα 'στὸν παπποῦ, ποῦ

καθισμένος 'στὴν πολυθρόνα του δια-
βάσει κανένα εὐχάριστο βιβλίον καί...
κουτουλάει. Ἄν ξεύρατε πῶς ζηλεύει
καί κεύνεται τῇ θέσῃ σας! ὁ παπποῦς
ὁμως μέ τὸ δικηό του, γιατί δὲν μπορεῖ
νά γίνῃ σάν κ' ἐσάς, ἐνῷ σεῖς θά γίνετε
σάν κ' ἐκεῖνον καί τότε θά θυμιάσῃ τὰ
περασμένα καί θά λέτε μέ πόνο: ποῦ εἴστε
καὶ μένα νειῖα τὰ!...

Ἐτοιμαζόμενοι νά τῆς ἀπαντήσω καί νά
δικαιολογηθῶ, ὅταν ἀκουσα τὴ φωνὴ τῆς
ἀδελφῆς μου: «Ε! κοιμήθηκες, μοῦ φώνα-
ξε, τόσο πιά κουρσώθηκες σάν νάσαι καμ-
μιὰ γορά;»

— Ἀλλὰ ἀπὸ δὲ, ἐφώναξα θυμωμένη,
μὰ συνεννόησι εἴχατε;

— Μὲ ποιόν, καλέ;

— Νά, μέ κείνη ποῦ... ..

— Ποῦ εἶδες στὸν ὕπνο σου, ἔ;

Ἀκτὴς Ἡλίου

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

Εἰς τὴ θάλασσα ὁ ἥλιος
πάει νά δῶσῃ κρημνίσματα
κι' ἡ ἀκτὴς τοῦ χαϊδεύουν
τὰ νερά τῆς ἀπαλά.

Καί μέ χρώματα ὠραία
τὸ στερεῶμα στολίζει
καί ἀργὰ τὸ μέτωπό του
εἰς τὰ κύματα βυθίζει.

Μὰ τὰ χρώματα θά σβύσουν
ποῦ ἐσκόρπισε ἡ δύσις,
καί τὸν μαυρὸ τῆς μανδύα
θὰ φορέσῃ ὅλ' ἡ φύσις.

Ἀνθρώπε, μὴ μακαρίζῃς
ὅποιον ἔχει τὴν χαρά,
ἀραγε, δὲν θά γνωρίσῃς
καί αὐτὸς τὴ συμφορὰ;

Καί δὲν μοιάζει μέ τὴ φύσι
καί τοῦ ἀνθρώπου ἡ ζωὴ;
Μία λάμπει, μία μαντρίζει
ὡς νά σβύσῃ ἡ πνοή.

Μεγάλη Ἑλλάς

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Ἐγύριζα μιά μέρα ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Στὸ
δρόμο ἓνας ὄμιλος παιδιῶν εἴκνυσε τὴν
προσοχήν μου καί ἐπλησίασα. Δυὸ παιδά-
κια, κρατοῦμενα ἀπὸ τὸ χέρι, ἐξιπόλυτα
καί κουρδισμένα, μέ μαρμαρένιο πρόσωπο,
ἔκλαιγαν. Ἦσαν ἀπὸ τοὺς τελευταίους
ἐλθόντας εἰς τὴν πόλιν μας πρόσφυγας.
Τὰ κακόμοιρα εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ
τὸ οἶκον ποῦ τοὺς εἶχε ὁ Δῆμος νά κατοί-
κουν, γιά νά ζητήσουν ἐλεημοσύνην, καί
τώρα εἶχαν χάσει τὸν δρόμον.

Τὰ παιδιὰ ποῦ τὰ εἶχαν περικυκλώσῃ,
παιδιά τοῦ δρόμου τὰ περισσότερα, φαν-
τασθῆτε, τὰ περιγελοῦσαν.

Ἐνας συμπαθητῆς μου ἦτον ἐκεῖ. Ἐ-
πλησίασα μέ αὐτὸν τὰ δυστυχισμένα καί
παρ' ὅλη τὴ δυσκοιλιὰ τῆς συνεννοήσεως,
ἐξ αἰτίας τῆς προφορᾶς τῶν, κατορθώσαμε
νά μάθουμε ποῦ περίπου κατοικοῦν. Τὰ
ὠδηγήσαμε ἐκεῖ. Ἡ μητέρα τῶν, μέ ἓνα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐυδοπίδου τὴν 23ην Αὐγούστου 1916.

ΤΟΝ Διαγωνισμὸν τοῦ Κρυπτογραφικοῦ,
Τραγεῖδι τῆς Δευτερίως, ἂν τὸν κάμω, θά
φρονίσω νά εἶνε οὕτω πῶς, ὥστε νά μὴν ἡμ-
ποροῦν ὅλοι νά στείλουν τὴν ἰδίαν λύσιν. Πα-
ραδείγματα: χάριν, τὸ πρῶ; ἀνέγνωσιν κείμενον
νά εἶνε ἓνα ζήτημα τοῦ ὁποῖου νά ζητῆται καί
ἡ λύσις. Ἡ νά τοῦ λείπουν καί μερικά λείψα-
δια νά μαντευθῶν. Ἡ νά εἶνε φωνηεντόλιπον.
Βλέπει, ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι. — Διὰ τὸ
ἄλλο δὲν ἔχει; δικηό. Ἡ Ἀἴγνα λέγεται καί
Ἀἴγνα. Τὸ ψευδώνυμον Τέλλος Ἀγρὰς ἐδο-
ξασθῇ ἀπὸ τὸν ἥρωα τῆς Μακεδονίας, τὸν ἀεί-
μνηστον Πύλλον Μελέν. Πρὸς τιμὴν τοῦ ἥρωος
τὸ ἐπῆρεν ὁ φίλος μας, ποῦ τὸ τιμᾶ τώρα καί
αὐτὸς μέ τὰ ὠραία τοῦ ἔργα.

Τὶ ἔπαθε τὸ καίμενο τὸ Ναυτάκι τῆς Κα-
βάλλας! Ἡθελε νά ἔλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὰς Ἀθῆ-
νας καί ἡ τύχη τοῦ τὸ ἔρριπεν εἰς τὴν «Ἐλευ-
θερίαν», τὸ ἀνέμωλον ποῦ ἐκεί! Εὐτυχῶς ποῦ
ἐξώρπησε μόνον μέ τὸν τρόμον. Διότι φαντά-
ζεσθαι τὸ ἔγινε, μέσα εἰς τὸ πλοῦτον, τὴν σιγὴν
τῆς ἀναφλέξεως! Ἀλλὰ ὁ πλοίαρχος εἶρε τὴν
ἐτοιμότητα νά συγκατέστη τοῦ ἐπιβάτας, νά
κάμῃ ὀλοταγῶς πρὸς τὴν ἑρᾶν καί νά ρίψῃ τὸ
πλοῖον τὸν ἔξω. Ἐπὶ ἐσώθησαν ὅλοι, καί τὸ
Ναυτάκι τῆς Καβάλλας μαζί, ποῦ μοῦ περι-
γράφει πολὺ ὠραία τὸ ναυάγιόν του.

Ὁ Κύκνος, ὁ νέος, μοῦ φίλος, μοῦ γράφει:
«Ἀπὸ μεθαύριο πηγαίνω στὴν Κηφισιά νά
κάμω ἓνα μῆνα ἔξοχῃ. Ἐκεῖ, ἀγαπητὴ Δι-
ἀπλασι, θά εἶμαι ὅλος ἀφωσιωμένος εἰς σέ.
Θά σε διαβάξω μέ περισσοτέραν ἀκόμη ἀγάπην!..
Τί καλὲς ὥρες θά περάσω! Γιατ' εἶσαι καί σὺ
μέσα τὸν πρόγραμμά των διασκεδάσεων, καλὴ
μου φίλη, ἀπ' ὅλους τοὺς ἀγαπημένους.» Ἀ,
μὰ γράφει πολὺ εὐμορφα ὁ Κύκνος καί θά εὐ-
χαριστῆθῃ, ἂν κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του καί
μοῦ γράψῃ κατ' ἑβδομάδα.

Ἡ ὀπάντησίς σου, Ποιμενίς τοῦ Ὀλύμπου,
συμπεριλήφθη. Εἰπέ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου, ὅτι
περιμένω νά πάρῃ ψευδώνυμον καί νὰρξῇ νά
μοῦ στέλλῃ Διαδιδάξῃ τὰ συγκατεστήσας εἰς
τὸν συνεργάτην μου Τέλλον Ἀγρὰν καί τοῦ ἐν-
θυμίζω ἐκ μέρους σας τὴν ὑπόσχεσίν σου διὰ
τὴν ἀποστολὴν τῆς φωτογραφίας σου, πρὸς δι-
μοσίευσιν εἰς τὴν «Διάπλαιν». Νά ἴδωμε ὁμοῦ...
Ἡ Ἡρώς «Ἑλληνιστοῦλα, γιά νά δημοσι-
εῖω τώρα δύο ἔργα μυθιστορημάτων, δὲν ἔχει
πὴν ἀπρωτοδιαδύσῃ. «Νά διαβάξω πρῶτα
τὴν Ἀρπαγὴν τῆς Ναδίας—μοῦ γράφει, καί
νάφω γιά ὑστερα τὴν ὠραία μου Κολέττα;
Ὅχι. Νά διαβάξω λοιπόν τὴν Κολέττα καί νά
φύσω τὴν Ναδίαν; Πάλιν ὄχι. Κ' ἐπὶ ἐρίσκο-
μαι μπερδεμένη μέ τὴν ἐξοχότητα των δύο σου
μυθιστορημάτων.» Τί νά σοῦ κάμω! Ἐτυχαν,
ἐλέπει, καί τὰ δύο βασιμάρια...

Ἡ Ἀκτὴ πληροφορεῖ τὴν Φοῦλαν, ὅτι
ἔχει ἰδανικὴν φίλην, ὡς τὴν περιγράφει ὁ Βασι-
λεῖος Βουλγαροκτόνος, τὴν Παρθένον των
Λαῶν καί εἶνε διὰ τοῦτο πολὺ εὐτυχής. — Ἐπί-
σης καί ἡ Μανταπούλα μοῦ γράφει, ὅτι ἔχει
τὴν Χουαλλίδα.

Ἐλήφθησαν αἱ λύσεις σου, Τουρκομεριτῆ.
Δὲν ἔχεις ἰδεῖν τῆς δυσκοιλιᾶς, ὅταν μοῦ ἔγρης
«ἔς ἀργὸν ταποτελέσματα καί δύο ἑβδομάδες».
Μὲ τίποιν ἐξέλεγειν, ἠάργουσαν καί δύο χρόνις.
Ὅσον διὰ τὴν δικαιοσύνην, δὲν εἶπα, ὅτι εἰμπο-
ρεῖ καί νά, καί σημειώσῃ ὅλας τὰς ταῖριαστας; λέ-
γεις; Ἐκεῖ ἔξαφνα ποῦ ζητῆται νῆσος ἔχουσα
τέταρτον γράμμα τὸ Ο, σὺ εὐρίσκεις—ὄχι μὲν,
ἀλλὰ δέκα. Σημειώσε τὰς ὅλας καί 99 τοῖς ἐκα-
τόν θά εἶνε μέσα κ' ἐκείνη ποῦ εἶχε κατὰ νοῦν ὁ
συνθέτης. Ὅστε δὲν χάνεις τὴν λύσιν σου. Ἀ-
φῖνω δὰ ὅτι αἱ Ἀκροστιχίδες δὲν λεπτολογούν-
ται καί τόσον πολὺ.

Βιβλίζω, Ἀντοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου,
«πάλι καλὰ». Μὲ αὐτὴν τὴν κατάστασιν, μέ αὐ-

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Βραδυάζει. Ὁ ἥλιος κρύβεται σιγὰ-σι-
γὰ πίσω ἀπ' τὸ βουνό, χρυσώνοντας τῆς
κορυφῆς του, καί κατεβαίνει στὰ φλογερὰ
παλάτια του. Τ' ἀπαλὸ κυματάκι ἀφίγει
μυσοβυστο τραγουδάκι. Καί σβύνει στὴν
ἀμμουδιά. Ὁ ἥλιος κατέβηκε πιά στὰ
παλάτια του καί ἡ νύχτα ἐρριξε τὸν μαυρὸ
τῆς πέπλου.

Τώρα ἀπλώθηκε μιά ἀπόλυτη ἡσυχία
γύρω μου. Βγήκανε τ' ἀστερία ἀπάνω
στὸν οὐρανὸν καί τρεμινοβύνουνε. Δυὸ νυ-
χτερίδες πετᾶνε ἀπὸ πάνω μέσα στὴν ἡ-
συχία τῆς νύχτας. Κ' ἐγὼ κάθουμαι σ' ἓνα
βράχο, κυττάζοντας τὴν ὠραία φύσιν...

Ματωμένο Ἡλιοβασιλεμμα

—ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ—

Ἡ ἀργία εἶνε [ἡ] σκορία τῆς ψυχῆς.
Ὁ ἀνθρώπος ὁ θεωρῶν τὴν ἐργασίαν ὡς
σκοπόν, ὡς εὐφροσύνην τῆς ζωῆς, δὲν θά
ἐπιζητήσῃ ἐλάφρυνσιν τῆς ἐργασίας του,
ἐπιβαρύνων δι' ὑπερβολικῆς ἐργασίας ἄλ-
λους.

Ὁ θάνατος εἶνε ἡ ἀρχὴ ἐτέρου βίου.—
Ἡ τέχνη τοῦ νά παρατείνῃ καί νῃς τὴν συν-
ζωήν, συνίσταται εἰς τὸ νά μὴ τὴν συν-
τομεύῃ.

Ἀστὴρ τοῦ Βέγα

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος.—Τάχῃ, ποῖς εἶνε τὰ ἄδον-
τα πτηνά;

Ὁ Ἰάκωβ.—Ὅχι. Διότι κανέναν πουλὶ δὲν
ἔχει δόντια!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φιλελεύθερο Προσφυγάνι

Ἀπορία τοῦ Τοτοῦ.—Ἀφοῦ ἡ Γῆ εἶνε
ἄετρο, γιατί δὲν τὴ βλέπομεν στὸν Οὐρανόν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρους

Ὁ Μπαμπᾶς.—Τί κάνεις ἐδῶ, Νίκο;
Ὁ Νίκος.—Κύληκαν τὰ σπῆτια κι' ἀντα-
πῆρξαν μέ καμμένα. Τάνῳ λοιπὸν ἓνα-ἓνα,
γιά νά ἰδῶ ποῖα εἶνε ἀκαυτά καί ποῖα καμμένα,
καί νά τὰ ξεχωρίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καυατίδος

τὴν τὴν ὑπερίστησιν τοῦ χαρτιοῦ, νά ἐκδίδεται
τὸ φύλλον τακτικὰ ὀκτασέλιδον, μέ τὴν ἰδίαν
συνδρομήν, μέ τὴν ἰδίαν τιμὴν.—εἶνε ὅτι ἡμ-
ποροῦσαμεν νά εὐχρηθῶμεν! Ἀντὶ λοιπὸν νά ὀνει-
ρευώμεθα δεκαεξασέλιδα καί νά λυπούμεθα ποῦ
τελειώνει γρήγορα τὸ διδάσκαμα τοῦ ὀκτασέλιδου,
ἃς λέμε, πάλι καὶ ἀ καὶ πάλι καλὰ!

Ἡ Πατρις τῶν Ἡρώων, ποῦ μοῦ γράφει
καί σήμερα ἓνα ὠραϊότατο γράμμα, μοῦ ἐνθυ-
μίζει, ὅτι... ἔγρασα νά κάμω εἰς τὸ περασμένον
φύλλον Κριτικὴν τῆς Σελίδος τοῦ 37ου. Ἀλη-
θεῖα, δὲν ἔβρω κ' ἐγὼ πῶς; μοῦ διέφυγε. Καί
δυστυχῶς, τώρα δὲν ἔχω καιρὸ νά ξαναδιαβάσω
τὰ κομμάτια καί νά τὰ κρίνω στὸ σημερινόν,
γιατ' εἶνε ἀργά καί ὁ τυπογράφος περιμένει νά
τυπώσῃ. Ἀς εἶνε λοιπόν. Μὲ δύο λόγια: Ἡ
Σελὶς ἦτο ὠραία. Ἀπὸ τὰ πεζά, θυμοῦμαι τὸ
πολὺ πρωτότυπον κομμάτι τῆς Ἀντισμένης
Βαμβακίας. Καί ἀπὸ τὰ ἔμμετρα, τὸ «Φιλί
τῆς Μάννας» τοῦ Βύρρονος.

Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καί οἱ ἑξῆς: Φιλελεύθερο Κερκυραῖα,
Τοισέγγειν, Γερμανόπαις, Νερό τῆς Ἀθήνης,
Πατρινοῦ Βιομήχανος, Καμेलία, Ἀκτὴ, Ρε-
ζεντά, Ἀνδρέου Κυριοπούλου, Ἐρως τῆς
Πατριδος, Χαμόγελο τῆς Νίκης καί Ἀμαυλ-
λὶς τῆς Παμβάτιδος.—Ἐξέτεῖσα τὰ παραγ-
γελίας των καί τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιά τὰ
καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ἀτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:

«Δύσι: Ἡδίου». — «Σκέψαι καί γνῶμαι». —
«Ἀγρύπνησι: ποῖ;» — «Οἱ φίλοι τοῦ πτωχοῦ». —
«Τὰ δύο σύννεφα». — «Ἡ μασκαράτα τῆς
κούκλας». — «Ἡ γιγὰς». — «Ἀδελφός καί ἀ-
δελφή». — «Σχολικαὶ Ἀναμνήσεις». — «Οἱ λη-
σταί». — «Ποῦ κατοικεῖ ἡ εὐτυχία». — «Μύρμη-
κες». — «Ἐπιγράμματα, Π. Πνεύματα καί διάφορα
διὰ τοῦ Ἐδδ. Διαγωνισμοῦ».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔ

ἀφ' οὗ θέλῃς νὰ καθήσῃς καὶ τὸν χειμῶνα· ναί, ἡ Πατρίς, ὑπεράνω ὧλων!) **Ῥωαίαν Γαλάτειαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)· **Ῥυμὸν τῆς Ἐλευθερίας** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)· διευθύνσεις δὲν δίδω· ζήτησέ τὸν τὴν διὰ Μικρᾶς Ἀγγελίας, καὶ ἂν θέλῃς...) **Ἀστέρρα τῆς Δόξης** (ἔχει καλὸς) τὴν 15 Σεπτεμβρίου. **Ἀπόγονον τοῦ Καίσαρος** (ἔχει, οἱ «Κινεζικοὶ Συνδυασμοὶ» ἔχουν καταργηθῇ πρὸ πολλοῦ· πολὺ δύσκολη Ἀσκήσις;) **Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου** (θὰ κάμω καὶ Διαγωνισμὸν ποιήματος· δὲν σημαίνουν 12 ἀραδίτσες παραπάνω ἢ παρακάτω) **Τελείσσαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) συγγαίῳ καὶ τὸν ἀδελφόν σου διὰ τὸ ἀρίστα, καὶ σένα ποῦ δὲν σφίβει νὰ κοιμηθῇς τὸ τρώπιόν του) **Πρόσφυγα** (ἐλήφθην)· **Μεσομακρὴν Ἀκτὴν** (ἔχει καλῶς)· **Ἀνδρειωμένον Κουραμπιὲν** (εὐχαριστῶ) εὐχομαι νὰ ἐλάβετε καλὰς εἰδήσεις; **Ὁρτενσιάν** (ἔστειλα)· **Κῦμα τοῦ Ἰονίου** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)· **Ἑλλήνα Ἀεροπόρον** (ἔστειλα)· **Σχολαστικὸν Φιλόσοφον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)· **Μανιατοπούλαν** (ἔστειλα)· **Θαυμβολὸν Γ. Γ.** (χαίρω πολὺ, γράφε μου)· **Χ** (εὐχαριστῶ) ἦτο διὰ τὸν **Ἐκπαιδευτὴν τῆς Ἐπιτάφου**· **Σ. Σ. Κοιλ.** (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις)· **Φαροῦρ** (πῶς νὰ σοῦ ἐγκριθῇ, ἀπὸ οὗτε τὸνομά σου ἔρχεσαι, οὗτε συνδρομητὴς εἶσαι; διάβασε τὸν **Ὀδηγόν**)· **Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν** (τὸ «Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικόν» τοῦ κ. Μπάρι)· **Χουσαλλίδα** (ἔστειλα)· **Α. Ν. Φραγ.** (φωτογραφία ἐλήφθη)· **Μεγάλην Ἑλλάδα** (ἔστειλα)· **Τιάρκον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)· **Ὀμηρικὴν Ἰθάκην**, **Χουσὴν Ἀκτίνα** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν **Αὐγούστου**, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ
Αὐγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ὀκτωβρίου

496. Δεξιόγυφτος

Ὅποιον ὦγν ἂν ἐνώσῃς
Μὲ κοινόν τι κτηνικόν,
Παρενθύ; θὰ φανερώσῃς
Τῆς Ἑλλάδος ποταμόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διός

497. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Δέλτα, βάλε Λάμβδα
Καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ θέλῃ,
Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδας
Γίνεται μακρὸν κορυφί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Πολεμιστοῦ

498. Ἀναγραμματισμός

Θέλεις, λῦτά μου, ἀσκάκι
Μ' εὐκολία ν' ἀποκτήσῃς;
Ἀρκεῖ μόνο ἓνα νησάκι
Νὰ τὸ αναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

499. Αἶνιγμα

Φυτόν παρόχθιον τὸ ἀρσενικόν μου
Μικροῦλα νῆσος τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰω. Πελεκάνου

500. Μωσαϊκὸν

Παίρνεις, δίνεις;
Δένεις, λύνεις;
Βαίνεις, βγαίνεις;
Κι' ὅλο... πίνεις!

—Πῶς αὐτό;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑνετικῶ Ἀέοντος

501. Γωνία

+ * * * * = Δένδρον καρποφόρον
* + * * * = Κοινὴ τροφή.
* * + * * = Ἐρπυστίν.
* * * + * = Ὑπερφυσικόν.
* * * * + = Πόλις τῆς Αἰγύπτου
* * * + * = Φυτόν εὐώδες.
* * + * * = Μέρος τοῦ φυτοῦ.
* + * * * = Ἐγκλημα.
+ * * * * = Ἀρχαία ποιήτρια.

Καθέτως ὅρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατρίδος τῶν Ἡρώων

502-506. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός, ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἔνεν ἀναγραμματισμοῦ, ἔλλαι τόσαι λέξεις:

Παῦλος, πόρος, ὅρος, δίκη, ποῦς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσανυγῆς

507. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτέρου τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γλύπτην:

1, Πτηνόν. 2, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, 3, Ἀστερισμός. 4, Πόλις τῆς Θεσσαλίας. 5, Ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητής. 6, Κράτος τῆς Βαλκανικῆς. 7, Χώρα ἐλληνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρεζεντᾶς

508. Ἑλλειποσύμφωνον

ο - υ - ι - ε - ω - η - ο - ι - η

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθιμμένης Πασχαλίδας

509. Γρίφος

Χορ	ὄρα	ὄρα	ὄρα	
M	ὄρα	ὄρα	μ' ἄχ!	1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φουρουῦ τῆς Πατρίδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 23 καὶ 24

281. Γαλάτης (γάλα, τίς).—282. Νεκρός (Ναί, Κῶς).—283. Πλούτων-Πλάτων. Ζ

284. ΕΥΤΕΡΙΠΗ 285. ΜΥΣ

ΑΙΜΟΣ ΖΥΘΟΣ

ΣΟΣ ΣΟΣ

Σ Σ

286. Πάντων μάλιστα αἰσχύνου σαυτὸν. (Ἡ ἀνάγκη; ἐκ τοῦ μεσαίου Π καὶ ἔπειτα κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐκ δεξιῶν).—287-291. Διὰ τοῦ Φ: φράσις, ἀφρός, ἄλφα, φάρος, φωνή.—292. ΚΛΕΙΤΟΣ (Κάσος, Κλειώ, Κρῆων, Κροῖσος, κλειπτής, κλειωτός, Κύνελος).—293. Ὁμφακὸς ἐπὶ εἰσίν.—294. Σοφοῖς χρό. (σοφ εἰς χρό).

295. Πηνελόπη (πινέλο, πῆ).—296. Σάμος.

297. Μεζικόν-Λεζικόν.—298. Ὁ ἥλιος.

299. Α

Α - ΝΑ - ΦΗ

Α - ΝΑ - ΤΟ - ΜΙ - Α

ΦΗ - ΜΙ - ΟΣ

Α

301-305. Διὰ τοῦ Π: πα-

ρᾶς, τύπος, πικρός, πυρὰ,

ἀπών.—306. ΑΗΔΩΝ (Ἀθηνᾶ, ῥημα, Πά-

δος, Μίνως, Κίμων).—307. Δόγων ἀπορρή-

των ἐκφορὰν μὴ ποιῶ.—308. Ὁ Ἐπιμενίδης

ἐκοιμήθη ἐπὶ πεντήκοντα ἐπὶ ἔτη ἐντὸς

σηπταλίου. (Ὁ ἐπὶ μένει δις - ἐκεῖ - μῦθοι - ἐπὶ

57-ἔτη ἐντὸς σπυ - λε - οῦ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—156]

Ανταλάσσω Μ. Μυστικὰ πανταχόθεν. Εἰς ἀπρε-
πεῖς ἀπαντήσεις σιωπῶ. Ἀπάντησις ἀσφα-
λεστάτη. Διεύθυνσις: Ἀνίδα **Σκευοῦλαν Μέρ-
τζου, Ἰωάννινα.**

[15'—157]

Ανταλάσσω Μ. Μυστικὰ πανταχόθεν. Εἰς ἀπρε-
πεῖς ἀπαντήσεις σιωπῶ. Ἀπάντησις ἀσφα-
λεστάτη. Διεύθυνσις: Ἀνίδα **Σοφίαν Κιούρη,
Ἰωάννινα.**

[15'—158]

Ανταλάσσω γραμματόσημα. Ἐπιθυμῶ νὰ
γνωρισθῶ μὲ ὅλους τοὺς γραμματοσημοφίλους
συνδρομητάς.—**Ἐνα Χιωτάκι, π. γ. Χίου.**

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

**ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 17—23 Αὐγούστου.**

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Ι. Μήλιος, Θ. Γ. Γιαννουλό-
πουλος, Τύμβος τοῦ Μαράδωνος, Δ. Γ. Κοτσό-
πουλος, Κ. Α. Θησεύς, Χ. Α. Χριστοφίδης, Ε. Γ.
Καρθαράς, Θ. Ι. Ρουσόπουλος, Α. Α. Τζιώτης,
Π. Χ. Μεϊτάνης, Π. Σπύρου, Δ. Ε. Μανωλέμης,
Σ. Κ. Μητσόπουλος, Μ. Σ. Καρανιώτης, Ι. Γ.
Χονδρογιάννης, Γερμανόπουλος, Ἐμ. Κ. Βαρδου-
λάκης, Ἰωάννα Α. Παράκη, Δ. Μ. Παπαχριστο-
δόουλος, Π. Σ. Χατζηανδρέου, Εὐθ. Διακουμῆς
(δὶς), Ι. Πάγκος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Ι. Κατῆς, Ἐπ. Α. Κομηλιάς.

Γ. Α. Καρβαδίας.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Νικητὴς τοῦ Μάρνη.

ΒΟΛΟΥ: Β. Γ. Ρουσσός, Χ. Α. Ζήτης.

ΔΙΜΗΝΙΟΥ: Σπ. Σ. Κούλας.

ΕΡΜΙΟΝΗΣ: Χ. Α. Χριστοφίδης.

ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Ν. Κ. Σωτηρόπουλος, Α. Ι.

Βέροιοι.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἐμ. Ν. Νυστεράκης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ν. Χατζηβασιλείου, Μ.

Τζιαφρόνης, Δ. Μήρας.

ΙΩΑΚΗΣ: Μαρίνα Α. Φερεντίνου, Καλλιόπη

Α. Φερεντίνου, Ἀνδριάντα Α. Γράτσου, Θ. Κου-

βαράς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Φερεντίνου Α. Τσουκανέλλης.

ΚΑΚΟΛΑΡΙΟΥ: Β. Γ. Σκιάνης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Φ. Σ. Περούλης, Ἄλ. Σ. Δόσης,

Ἰδιοτροπὴ Συντοῦλα, Κ. Κόντης, Ἑλλην. Ἀε-

ροπόρος, Ῥωαῖον Εὐελπίαν, Κ. Δ. Μαρτίνης,

Δ. Γ. Δεσούλας, Λιζέττα Γ. Δεσούλας.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Α. Ι. Γεννηματᾶς, Ἑλλην. Πα-

παϊωνίου, Α. Γ. Ρεννέ, Κ. Α. Νίτης, Ν. Στα-

θάτος, Δ. Π. Θεοδόσης, Π. Π. Τζαβέλας, Κ.

Π. Κατσούλης, Μαργαρό Γ. Εὐγενικοῦ, Εὐφη-

μία Σ. Δαρελιώτου, Ν. Κατσούλης.

ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ: Κοσμοκράτωρ.

ΛΙΜΝΗΣ: Γ. Α. Λαζαροῖδης.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Ἡρώς τῆς Κλεισόβης.

ΜΥΤΙΔΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτοπούλης, Τ. Π. Δημη-

τοῦδης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαρόκωστας, Σ. Θ. Ἀντω-

νάδης, Θ. Γ. Γεωργιάδης.

ΠΑΤΡΩΝ: Νάρκισσος, Εὐφροσύνη Βερονίκη,

Ἀζ. Ι. Πλατυμέσης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κατίνα Α. Μπίστη, Μόσχα Α.

Μπίστη, Α. Μαλαγαδῆς, Κυριακή Ι. Χατζάνη,

Σπ. Β. Βαλσαμίδης, Φαρόρ, Π. Θ. Τραπανού-

ρας, Π. Τ. Κορωνάτος, Στ. Π. Παππάς, Γ. Ε.

Παππάς, Σ. Α. Στυλιανίδης, Γ. Παλαιολόγος,

Ι. Α. Καλαμάτας, Α. Π. Ἰωάννου, Μαργαρό Γ.

Κωνσταντᾶ, Ι. Κ. Καρανιδιώτης, Θ. Α. Σακελλα-

ρόπουλος, Μ. Χ. Κορωνάτος, Ἡλ. Α. Παπατέτας.

ΠΥΡΓΟΥ: Σ. Σταματοπούλου, Ἀμαρυλλίς

τῆς Παμβώτιδος, Γ. Α. Ρομποτῆς, Α. Α. Ἀπο-

στολάκος.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Ελ. Ἐμ. Μιχαλδάκης.

ΣΠΕΤΣΩΝ: Α. Ι. Παππάς, Β. Γεωργακόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Ν. Ε. Δάρας, Ζωή Ε. Παύλου,

Μόσχα Α. Δαπόντη, Α. Ν. Παπαγιάννης, Φωτεινὴ

Λάμπου, Κ. Ραϊσῆς, Π. Παγιαλιώτοπουλος,

Ν. Παναγιωτόπουλος, Ἀθηνᾶ Σ. Ἀλεξάνδρου.

ΤΗΝΟΥ: Α. Σ. Γκούμας.

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Κατίνα Κασίμη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Α. Μάνσης, Κική Α. Εὐστρα-

τιάδου.

ΧΙΟΥ: Α. Ν. Δάλλας, Δ. Σ. Κατακουζηνός,

Καλλιόπη Κατακουζηνού.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἐξῆς τέσσα-
ρες: **ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΚΟΝΑΡΟΓΙΑΝΝΗΣ** ἐν Κερ-
κυραῖς, **ΔΑΦΝΕΛΟΣ Σ. ΔΟΣΗΣ** ἐν Κερ-
κυραῖς, **ΕΥΦΗΜΙΑ Σ. ΔΑΡΕΙΩΤΟΥ** ἐν Λαυρεῖῳ
καὶ **Γ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ** ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὅποιοι
ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Σε-
πτεμβρίου.

Θέλετε νὰ περάσετε θαυμάσια τὸ καλοκαίρι σας;.. Θέλετε νὰ μὴν αἰ-
σθανθῇτε οὔτε τὴν ζέστην τῆς πόλεως, οὔτε τὴν μοναξιὰν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε
τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοπῶν;

Προμηθευθῇτε ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—Εἶνε τὰ ὡ-
ραιότερα, τὰ διασκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφωτικώτερα ἀναγνώσματα τῆς
νεολαίας. Προμηθευθῇτε!